

CONTIMPORANUL

Xilografie originală de Marcel Iancu

IN JURUL UNEI CAUZE

Dintr-o dată, fără ca să se fi făcut simțite măcar promiturile acestei crize, închipuirea înfierbântată a tinerimei noastre universitare denunță existența unei mari amenințări pentru cultura noastră națională: petora feciorilor de ovrei în școlile noastre superioare.

Scânteia pleca dela incendiul din sala de disecții a școlii de medicină din Cluj, provocat de o nepermisă și anacronică habotnicie și vălvătaia se întinse.

Vechiul conflict de rase, pe vremuri luând înfățișarea unui conflict religios, mai apoi aceea a unui conflict economic sub aparențe politice, reînvie azi sub înfățișarea unui conflict cultural care — teamă mi-e — servește și unor scopuri politice.

Semnaland primejdia ce o îngrozește, tinerimea universitară ne oferă și remediul suveran: proporționalitatea numerică la baza admiterii tineretului, etnicește diferit, în școlile noastre superioare, faimosul *numerus clausus* al vechilor universități nemțești exclusiviste.

Leac tot atât de simplu cât pare de minunat, a toate lecurile băbești.

Petre Carp, în discuțiunea revizuirii din 1879 a articolului 7 din Constituțiune, spunea: „Eu admit instinctul la o națiune; admit ca ea să simță că e un rău, precum fiecare om când e bolnav simte că-l doare; dar nu admit ca bolnavul să zică el: iată doctoria ce trebuie să mi-o dea doctorul. Există un rău în țară, un rău economic, un rău social; atât e dator curentul să ne arate; iar mijloacele suntem noi datori să le arătăm”.

Prin urmare, dela început, chiar dacă răul denunțat de tinerimea universitară există, trebuie lăsată altora grija de a zări leacul. Și, dela început trebuie condamnate nu numai manifestațiunile turburătoare de liniște și nici decum înălțătoare de prestigiu pentru cei ce le provoacă, dar chiar și pretențiunea sentimentalismului juvenil de a arăta calea îndreptării pe care trebuie să pășească experiența tihnită a celor maturi. Violențele sunt tot atât de urâte cât și însuși sentimentul acela puțin generos de intoleranță din care manifestațiunile acestea au pornit.

O eclipsă intelectuală care este regretabilă, chiar dacă s'ar găsi explicațiunea ei în atmosfera puțin prielnică culturalei pregătite tineretului de anii crunți și sălbateci ai războiului.

Iar spectrul problemei culturale, care în ochii acestui tineret ia proporțiuni depășind cu siguranță realitatea; nu se poate pune pe fugă, nici cu calomniile, nici cu pumnul, mai puțin încă cu declamațiuni goale de orice înțeles pentru o minte cercetătoare.

Se poate ca războiul să fi produs un dezechilibru social. Tineretul universitar românesc, ca și tineretul universitar ovricesc, se recrutează din păturile mijlocii ale

burgheziei orașelor. Atâta vreme cât ovreii erau lipsiți de drepturi politice, păturile mijlocii românești au fost rezerva de unde se alimenta cadrele, mari și mici, ale claselor noastre conducătoare. Azi când mica burghezie ovricescă a căpătat drepturile politice, mai tare economicește — întru cât activitatea economică exclusivă fusese părăsită de români în mâinile ei — ea apare ca un concurent clasei mijlocii românești anemiata de urmările războiului. Bursa, leafa și pensia, ar putea să nu mai fie atributul exclusiv al păturilor mijlocii românești. Sunt, poate, mai mulți studenți ovrei la drept, la medicină sau la școlile tehnice, pentru că părinții lor au în mod trecător o situațiune materială mai bună.

Iar pătura mijlocie românească este pentru moment cu atât mai mult în inferioritate, cu cât o politică a învățământului a căutat, de cincizeci de ani, să ridice un zid impermeabil, între oraș și sat. Nici un aflux rasal nu a venit să improspăteze, ceace ar fi fost natural, pătura mijlocie românească.

Astăzi, elementul țărănesc, într-o stare economică prosperă, este adus în scenă de expropriere și de votul universal. În mai puțin de două generații chiar umbra cea mai ștearsă a unei primejdii de dezechilibru național va dispărea.

Transilvania, Banatul, Basarabia și Bucovina, vin cu contingentul lor românesc, ținut până acum departe de cultura universitară, de către foștii asupritori. Iar dacă aceste elemente, mai slabe economicicește, vor avea dificultăți. Statul va trebui să le ajute pentru a pune acest tineret pe picior de egalitate cu cel eșit din sânul burgheziei ovricesci sau minoritare.

Fi vrem sau nu-i vrem; îi iubim sau nu; ne sunt dânsii apropiați sau nu; avem un milion de ovrei, cari trăesc pe acest pământ.

A cântări pentru dânsii cu dramul posibilitățile de cultură pe cari un stat trebuie să le dea cetățenilor săi, însemnează să-i înstrăinezi, sau să nu ți-i mai apropii.

Ar fi o politică nesăbuită.

Numerus clausus. Dar iau oare acești studenți locurile studenților români? Sunt prea mulți studenți ovrei la medicină, sau prin școlile tehnice. S'au cuibărit ei oare acolo înlăturând pe români? Nu bănuiesc că condițiunile de admisibilitate speciale să favorizeze pe ovrei în paguba românilor. Atunci?

Dar s'au gândit oare cei alarmați, fie că sunt jucării unor patimi pe cari progresele spiritului omenesc le au declarat perimate, fie că mai răspund în vremuri de lumină la chemările obscure ale unor resentimente ata-

vice, cari nu se pot împăca cu generozitatea tineretului, fie că inconstient ar face jocul unor anumite politici, gânditu-s'au la nevoile României?

Avem vre-o câteva mii de medici: ne ar trebui 15-20.000. Ne trebuie tehnicieni și specialiști cu miiile. Strică oare tineretul ovricesc, care, ori ce s'ar zice, este legat de aceste meleaguri, să se consacre acestor cariere liberale în rândurile cărora sunt goluri imense?

Să-i gonim din aceste școli. Cu cine îi vom înlocui, dacă numărul cel mic al studenților români, despre care se vorbește, nu poate face față nevoilor țării?

PETRE CIORANEANU.

Tâlcul Scandalului

Scandalurile studențești antisemite au dat guvernului care le-a pus la cale, care le-a organizat și care le-a asmuțit, roadele urmărite:

Starea de asediu s'a înfăptuit. Capitala mișună, de patrulare. În specii barierele, unde nu locuiesc nici studenți, nici ovrei, sunt puse sub strașnică pază. De-acum parlamentul fraudulos al Măriei Sale poate discuta în miște Constituția pregătită de o ciocoină, în sfârșit, refăcută.

Primejdia gloatelor țărănești, gata la cea dintâi chemare, să manifesteze în contra sfrunțatei comedii constituante, e ținută la porțile orașului. Căci baionetele apărute să stampere apucăturile primitive ale sârmanei generații inculte de după război, nu vor dispărea odată cu încetarea dezordinelor. Amenințarea lor, plimbată prin Bucureștii îngroziiți, are să asigure până la urmă, săvârșirea mamelucescului spectacol.

Sfârșarii de a duce la bun capăt siluirea începută acum un an, trebuie să-i urmeze odihna meritată. Pentru a trece în opoziție, guvernului îi trebuie o platformă. Pentru a rămâne la putere, guvernul are nevoie de o situație guvernabilă.

În împrejurările de azi el preferă să plece.

Leul nostru s'a dus de-a dura. E un motiv serios de a renunța la cărmă. Dar guvernul nu poate mărturisi că prăbușirea noastră valutară se datorește stupidității notorii a specialiștilor lui, economiei lor inepte. Învălmășelile antisemite însă, pot furniza o explicație căderii leului: finanța ovricescă în străinătate, se răsună, șoptese liberalii. Cahalul ne sugrumă, moțâie obosit, d. Cuza. Neputința d-lui Vintilă Brătială își face astfel din flamura universitară antisemită, o pudică frunză de viță.

Se apropie clipa în care partidul dela putere va renunța la „patriotica datorie ce i-a incumbat” pentru a trece cu aere de nobilă victimă, în opoziție. De acolo va teroriza vreun oarecare ministru de fantoză, confecționat în anticamerile palatului, cu ajutorul generalului Prezan și al fabricantului de conserve Știrbey. E posibil chiar să-l acuze de antisemitism. Partidul liberal are bani să uneltească asemenea dezordini și din opoziție.

ALADIN

Constituția orbilor

În zilele când puternica burghezie a celor două lumi se străduiește zadarnic să reorganizeze ceea ce a spulberat propria ei nepricepere și lăcomie, în 1914, cât de ridicabilă și demnă de dispreț a-pare sfârșirea bietei noastre ciocoini de a-și asigura o digestie tihnită și durabilă prin plămăuirea unei Constituții măsluite.

Germania lui Stines se prăbușește atrăgând, ca o pradă grea în rostogolirea-i mortală pe însăși Vulturul galic, înfipt într'însa.

Italia s'a desbinat iremediabil de când cu prigonirea barbară a muncitorimeii tăcute dar nu resemnate, nici învinse. Albionul se latină în Asia, gata să cadă în fesul magie al lui Kemal. America își încheie uzinele. Statele mici se prăvălesc în banerută. Și peste haosul care crește, se cascadează feroce, răsetul invincibil al lui Lenin.

Și în România, un pale de politicieni ridică în fața vișorului vestitor, paravanul ei de hârtie tipărită, promulgată și sancționată.

Irrra!

Crysaor

Versete pentru iubire

Ochii tăi sunt triști ca apele din cari
n'au băut căprioarele,
buzele tale sunt uscate, ca mugurii neîncălziți
de soare,
obrajul tău e palid ca pământul în care
n'a plouat.
Eu voi sorbi apele din ochii tăi triști,
Voi topi sufletul meu peste gura ta,
Voi îmbelsuga cu viața mea
câmpia trupului tău...
— Mă vei iubi tu oare ?

Vrei să mergem împreună astăseară
cu stelele călăuze ?
Albastră și adâncă în creștetul cerului va fi
steaua ta — mîntea ta ;
roșie și curată ca un foc va fi
steaua mea — inima mea.
Și luminile lor vor străbate împreună
noaptea.

Mi-e frică ;
în noaptea neagră au scăpărat stelele
ca pietre pe stîncile din cer
și-acuma una câte una
pier...
In stelele ce cad este o prevestire rea,
mi-e frică pentru steaua ta
și pentru steaua mea,
și pentru luminița
născută în suflet ca într'un miez de vară.
Mi-e frică astăzi pentru întăia oară...

Vântul își înoadă cozile-rogojini,
sub pașii noștri pentru rugăciunea de seară
și-n catacombele sufletelor vor muri creștini
iară și iară...

TANA QUIL

În trenul 121.

Umbra îndărătnică a unei dimineți de iarnă,
între catifelele vagonului. În tavan văpaia plâ-
pândă, ca o buclă uitată într-o biblie neagră. Cei
doi frați, față în față, mă obsedează. Sunt la
fel de mari, în vestimente străine, încheiate strâns,
de călătorie. Și-au atârnat scurtecițele îmblănite
și le văd gaturile ocrotite în lănuri, pieptarele
din păr de cămilă, ivindu-se de sub mânecile
hainei peste încheieturile pumnilor împodobite
cu brățări de piele pentru cămeșile de aur ale
ceasoarnicelor.

Ghetrele lor înalte sunt tot atât de fine ca și
pielăria colorată ca o floare, a valizelor. Două
volume, puse la îndemână, amintesc ațipirea, sub
lună, a unor pleoape, cele mai grele, într-o țară
din sud. Cei doi frați poartă pe brațul voinic, o
fâșie de doliu, și pe umerii largi un gât strujit și
două capete albe, fără sex. Părul lucios, dat pe
spate, precizează perfecțiunea sferică a țestelor
mici. Trăsăturile decurg, conform unei geome-
trii stricte, una dintr-alta, către un ansamblu com-
parat de tinerețe inexpresivă. Dacă îi scrutez
descoper deosebiri, — frații desigur nu sunt ge-
meni. Dar ceea-ce îi confundă și îi amestecă fără
cruțare, e atonia indescrribibilă a privirii lor care
nu privește, e simetria fără viață a efigiei lor de
monedă sau mai curând de vitrină. Incerc să-mi
reprezint chipul unuia îmbătrânit cu douăzeci de
ani. Sânge pe opacul scleroticeii, scobituri în tâm-
ple, cuperoză pe obraji, osânză sub bărbie, o în-
destulare scârbită în colțul buzelor. Dar celălalt
va fi la fel!

Călătorește, fără îndoială, către moșia moșteni-
tă pe care o exploatează amândoi. Nu schimbă
cuvinte, ca oamenii cari pornesc la o corvadă cu-
noscută, fără incidente și fără surprindere. Nu se
uită pe fereastră la priveliștea indiferentă ca apa
dintr'un lighean.

Mișcările sunt conținute și depline ca ale unui
jucător de biliard. O, fraților, să nu fiți decât niște
meșteri în ale biliardului? Cum leagă trenul
capul vostru prețios și fără grijă.

Superbă e liniștea fapturii voastre bune de
prăsilă. Dar punți oare patimă în asta ? Nimic
nu se răsucesce și nu roade în mărunț, neru-
șinat ?

Vreau pentru arătarea lor amorfă aspra in-
conștiență a vânătorului, vreau cruzimea dispre-
țuitoare a boierului, pofta de stăpânire și priapismul
leneșului puternic, sau cel puțin setea de
bani, darul beției, ori un viciu viclean, autofla-
gelația, scatofagismul, necromania, homosexuali-
tatea, orice, în afara gimnasticii saloniere a bi-
liardului, în afara motăelii statuare a capetelor
păpușărești din tren.

Fraților, îi interpelez mintal, în inspirație brus-
că, și-mi înfig căutăturile în ei, poate alta e taina
vietii voastre, învelită în piei de șomărlă și sobol,
căptușită cu aur și platină, stropită cu apă de
păr, descântată cu valsuri pe cuvinte... Un cata-
clism sentimental, desigur, le-a strivit sub greu-
tatea renunțării, corola suavă a simțirii, și nu-
mai tinerețea lor supraviețuiește, ca o față, în
care s'au stins ferestrele. De aceea privirea lor
nu mai visează, nici nu se uită, de aceea stau ne-
elintite firele de păr peste fruntea netedă ca ghi-
ța. Cei doi frați iubiau, negreșit, aceeași femeie,
și din dregaștea lor au făcut un rug și o flacăra,
și au risipit pe urmă cenușa, în vânt. De atunci
se întorc mereu în păraginitele grădini strămo-
șești cari le-au turnat în suflete marea lor tăcere,
și la olaltă rătăcesc pe năpăditele cărări,
drepti și mândri încă, pe sub frunzarele unde
singur, aiurează cucul...

— Aveți un chibrit, vă rog ?

Surprins, îmi caut amnarul, scapăr și aprind
corectei figuri, țigara :

— Merți...

Deodată mă cuprinde regretul că pierd cel mai
bun prilej de-a intra în vorbă. Mă precipit :

— Aveți poate o țigară ?

— Mă rog !

Conversația cădea iremediabil. Cu încăpățâ-
nare, continuai :

— Mă iertați d-le, aș vrea să știu dacă volumul
legat de lângă d-voastră nu e cumva un exem-
plar din „Les Regrets“ ediția unică, numerotată
și intrușabilă a lui Van Rauc Amsterdam, 1672.

— Vă înșelați domnule : e noul indicator de
căi ferate și maritime București 1921...

I. VINEA

Pastel Câmpenesc

Ceasul amurgului a trecut în eternități deasu-
pra satului, deacum jertfa omului de azi se înal-
ță din câmpuri — gunoaiele ce ard.

Oamenii toți sau câțiva chiamă adormirea pâ-
nă s'or milostivi zorile din spre ziua ce trebuie să
se prăvale, după asta, sfâșiată în cele douăspre-
zece ceasuri, cât de egale.

Vechea șoptă de dragoste se înfăptuește ca în
paradis, numai ca să moară la locul de naștere,
acolo — încrucișarea gardurilor.

Crucile apropiate unele de celelalte, cât în vic-
tuir, oamenii sunt îndepărtați între dânsii — ci-
mirtul încăpător înaintea până la platul din
fața cu care vremea o să-l unească : cimitirul mă-
rit.

După cimitir, răul sună.

Paznicul ca să nu doarmă împușcă în cer, fe-
reastră mică la bordeiul de trestie crește în lu-
mină și :

„Dă drumu creștine“.

— „Cine-i ?“

Răspunsul omului îngonunchiază : „strein în
noapte“ — lumina a pierit speriată și mai departe
se târâe streinul, tâlhar sau om de nimic, peste
miriștile umezite, să se culce ori poate să se în-
ce dincolo — în rău.

SERGIU DAN

Portret : d. T. Bobeș

Marcel Iancu

Cronica dramatică

TEATRUL REGINA MARIA: *Pui de Vultur* (L'Aiglon) de
Edmont Rostand, trad. de I. C. Aslan.

tur (L'Aiglon) de Edmont Rostand, trad. de I. C.
Aslan.

Complectă dezorientare. Ce-i aceea „repertoriu“?... *L'Ai-
glon* a venit imediat după *Kiki*.

Publicul se duce la *Aiglon* pentru că e o lucrare celebră
în care a jucat Sarah Bernhardt.

Traducătorului i s'a furat traducerea — și acum soții
Bulandra în loc să fie aduși în fața parchetului, s'au re-
pezit spre diverse redacții...

„Asociația criticilor dramatici“ e sub prezidenția d-lui
Emil D. Fagure. „Societatea scriitorilor români“ e sub pre-
zidenția d-lui Mihail Dragomirescu, care a luat pentru
circumstanță pseudonimul Corneliu Moldovanu — iar di-
rector general al Teatrelor e d. Al. Mavrodî.

TEATRUL POPULAR: *Americanii la noi de Brioux*.

E o piesă confecționată pentru uzul unui singur an,
1918: soldații americani fiind retrași azi din Franța, piesa
e veche ca un număr de ziar din același an.

Totuși s'a reluat la noi!...

Adevărata comedie e însă — traducerea!...

Te doare străduința d-lui Lîvescu — străduința care, în
alte împrejurări, ar putea fi atât de frumoasă.

Prezența în scenă a d-nei Nîfulescu trebuie să fie o per-
petuă mustrare de conștiință a celorlalți domni și doamne,
parteneri.

TEATRUL MIC: *Două Pamflete* de Tristan Bernard.

Humorul pe socoteala spiritului de inerție, — humor pro-
priului T. B. — nu e pus de data asta decât în slujba unei
farse mici pe care n'o ridică de-asupra genului nici in-
triga, nici vreun personaj. — ca, bună oară, în *Nepo-
țul sau Cafeaua cea mică*.

O frântură de discuție cu unul din directori:

— De ce juați piese de nimic sau frivolități fără sare?

— Dacă la piesele bune nu vine publicul.

— Perfect! Fiți consecvenți până la urmă: angajați și pe
Bob Hopkins!...

— Și-apoi nici presa nu ne dă o mână de ajutor ca să
alcătuim un repertoriu mai de soi.

— Da, presa dramatică: domnul A de Herz, domnul E de
Fagure și domnișoara Paul de Prodan... Totuși nu e mai
puțin adevărat că i-ați insultat!

— Păi ei își pun mîntea cu noi?...

— Oricum, vă felicit. Sînteți în notă. Toate teatrele joa-
că azi, cu mai mult sau mai puțină competiție, opere de
aceiași valoare! Repertoriul aderență — *bat son plein*!

Cerem *numerus clausus*. Tot e vorba de lucruri me-
diocre, să se recurgă cel puțin la opere originale românești.

TEATRUL NATIONAL: *Visul unei nopți de vară* de Sha-
kespeare. (Înainte de premieră).

D. Mavrodî, în cabinetul directorial în ziua numirii. —
Care e cel mai mare autor dramatic de pe lume?

Contabilul Teatrului Național. — Shakespeare.

Mavrodî, bănuitor, după o clipă. — Altul, mai mare.

Contabilul. — Nu există.

Mavrodî. — Vom juca numai Shakespeare. Eu nu mă în-
cure cu fleacuri. (Frecându-și fruntea cu vârful unui
orelon).

Dar altul, așa, mai moderat — dar tot shakespeare.

Contabilul. — Ibsen.

Mavrodî. — O piesă de Ibsen — fie. Să alegem una cu
titlu, înțelegi, mai decadent, modern...

Contabilul. — Hedda Gabler.

Mavrodî. — Nume de cărnătoareasă. Dar nu face nimic:
avem pe Shakespeare!...

Ușterul. — Domnule director. A venit domnul Camil Pe-
trescu. Are o piesă originală...

Mavrodî. — Nimic, ieși. Atâta vreme cât d. Camil Pe-
trescu nu iscălește Shakespeare, nu-i pot juca nici o piesă!...

Luni seara se va reprezenta *Visul unei nopți de vară* de
Shakespeare.

F. A.

O șezătoare a insulei Anatolia Română

S'a subliniat la vreme în revistă, reprezenta-
ția poemului: *Legenda Furnigilor*, cu care „In-
sula“ a inaugurat surprinzător, pentru mijloacele
ei sărace, începutul teatrului care va trebui să
vie, consacrat peste interesele caboșilor, numai
artei curate și bune. „Insula“ s'a hotărât însă să
pășească și în domeniul educației estetice, a unui
public ceva mai larg.

Data la Fundația Universitară, *Antologia Ro-
mână*, recitare de versuri dela Conachi până la
Adrian Maniu, a strâns laolaltă nume de actori
ca Sturza, Morțun, Ciprian, Lily Popovici, Ani-
cuța Cârje și articole de scriitori ca Arghezi, A-
derca, Davidescu, Pilat, Vinea. Până la a doua
evlavioasă evocare a *Prozei Române* „Insula“
vestește pentru Sâmbăta viitoare o conferință la
care se vor duce toți iubitorii de probleme este-
tice. Va vorbi d. B. Fundoianu despre: „De ce
arta actuală nu are public?“

I. Cy.

Iser, de Marcel Iancu

S V O N U R I

După miezul nopții Stan Gurău se furișează prin gard în curtea gospodăriei sale. Stufișul i se încurcă în oase și scapă plesnind. Stan Gurău merge fără altă găteală decât nodul de cânepă de sub bărbia lui clămpănită, merge anevoie căci la fiecare pas țurloaiele goale i se implântă în omăt. Din când în când șovăie în mijlocul bătăturii ca un soc desfrunzit, în vânt.

La peretele casii, Stan Gurău se apleacă, fără a scârțâi, la toate ferestrele și privește prin perdele în lăuntru luminat de opaiț. Nevastă-sa tresare în somn lângă cellalt și alungă cu mâna vedenii urâte. Atunci între coastele lui Stan Gurău, sub coșul pieptului, o cioară trezită se sbate și țipă, și aripile i se încurcă de coaste și se fulguie. Și el o găbuiește ca într-o colivie și o prinde cu de getele, și îi răsucește gâtul să nu țipe, să nu mai țipe în zadar... Până nu-și ia ochii dela opaiț și dela nevasta care tresare în somn. Apoi Stan Gurău se depărtează ca să stâmpere sbuciumul păsării și i se gudură cămele casii până la spărtura din gard. Și se duce de-alungul cătunului scâlciat de adună paiele din drum și printre oase și le petrece cu ajutorul unui fir de lună, culcuș cald să facă sburătoarei care se jeluie și se isbește de zăbrelele galbene până aproape de zori.

I. VINEA

„Numerus Clausus“ și Gramatica

Studentii antisemiți, improvizați în gazetari, au uitat să înscrie în programul lor, „numerus clausus“ pentru greșelile de stil și de sintaxă. Spicium din ediția specială a „Cuvântului Studentesc“ ziar scris de sigur, de către cei mai cărturari și mai cu condei dintre dânsii.

„In momentele acestea de lupta aprigă pentru cauza noastră atât de sfântă, când toate inimile studentești bat în același ritm, o veste rea se înregistrează“.

Eziți cititorule în admirația ta și nu ști ce să aplauzi mai întâi: clișeele răsuflete, bombasticismul lui Rică Venturiano sau alăturarea savantă a retoricii de suburbie cu încheierea de subcomisar meșter în procese-verbale.

Mai departe:

„Dacă totuși jidanii țin să lupte pe două fronturi, nu noi vom fi acei cari să uităm simbolul în mâinile căruia strămoșii noștri porneau la luptă“.

„...Simbolul în mâinile căruia strămoșii noștri porneau la luptă“... Da, da, nu va frecați la ochi, ați cetit bine! Unde ești, Caragiale!?

Și de n'ar fi decât atât...

„Sunt din neamul păcătoș al celor ce i-am răbdat până acum și anume“...

In loc de: al celor pe cari i-am răbdat...

Mai cităm:

„între studenții evrei erau și câteva tipuri echivoce, bine înarmate, care le susțineau avântul“...

Trebuia „între studenții evrei și este câteva tipuri echivoce“ pentru ca acordul să fie complet.

Și pe când înverșunării polemisti dau „summa-lui luptei pentru strivirea șarpeului jidovesc“, ne bate gândul că mai de grabă vor ajunge la strivirea limbei române, dacă vor stărui în exercițiile lor stilistice.

Povestea vorbeii

Dela Coțofenism la Antisemitism. — D. Mihalache a dovedit Camerei că la intruirile studentești antisemite au luat parte, „doamne din înalta societate“ cari îndemnau pe studenți să se dedea exceselor.

D. Mihalache e prea rustic ca să-și dea seama de perversitatea „doamnelor din societate“. Credem în deplina lor inocență în cece privește antisemitismul. Sărmanele nevropate cari tocmăi din 1917 n'au mai avut prilejul să trăiască în mijlocul unui tineret numeros și excitat au alergat să-și reînvie senzațiile belice de odinioară. Se vede însă că șase ani de zile apasă greu pe nării unor femei pe cari de-almintreli nici războiul nu le surprinsese tocmăi în prima tinereță. Credem asta fiindcă băeților le-a rămas destulă vigoare să cutreere ulițele pentru vânzarea gazetei lor scrise prost, în loc să dormiteze istoviți pe săniile bugeți ai ciocoaicelor îmbălsămate.

Verificarea Circumciziei. — Svonul că societățile evreiești au dispus aducerea de cadavre pentru disecție din Ukraina și din America, a stârnit în rândurile studenției medicale antisemite, bănueli sinistre și violente protestări. O serisoare a d-lui Guza previne studenția că e vorba de un nou sacriș și anume de aducerea de cadavre

de creștini camuflați în cadavre de jidovi, printr'o simplă, cunoscută și discretă operațiune preputială. O comisiune s'a constituit imediat cu scopul de a verifica dacă circumcizia cadavrelor mult așteptate s'a făcut înainte sau după deces. S'a hotărât excluderea cadavrelor feminine sau hermafrodite, cu tot interesul anatomic pe care acestea din urmă le prezintă.

„Doamnele din Societate“ insistă mult să ia parte la lucrările Comisiunii.

D. Filipescu și studenția. — Exmăturătorul de război al Bacăului crede sosit momentul de a strânge studenția în fascii. Ideea fixă i s'a năzărit în timpul războiului când unca de ecarisaj, târnul, a luat în mintea sa proporții de simbol: târn — mănunchi de nuele, mănunchi pe italienește fascie.

D. Raul Crăciun, care i-a ținut fărășul până la Odessa, îl secundează și azi. Din cauza pozițiunii înclinate pe care situația cu îndeletnicirile ei, i-o impune, ceafa și figura secundului se colorează apoplectic.

Ideal și Real. — D. M. Mircea, ziarist intermitent, serie nu fără talent despre criza de ideal a generației nouă care se întoarce „spre cetatea sub porticele căreia au filosofat și s'au iubit porcește, pederasta“...

„Si cela ne lui en bouche pas un coin...“

Ediții speciale. — De trei zile, de câte trei ori pe zi, apar și se vând de către studenți cu reale aptitudini de cameloți, ediții speciale ale „Cuvântului Studentesc“. O imaginație de babe superstițioase se aliază cu un stil hotentot în relatări provocatoare și neverosimile. Guvernul așteaptă protestări pentru a dovedi opoziției cât de prmejdioasă e libertatea presei.

Publicul însă nu se emoționează de tãmbălăul nerod al câtorva giovini. Scriți băeți, cât și ce poftiți, numai luați seama la gramatică...

Sensație. — Când un redactor al „Căntimporanului“ deschide „Viitorul“ o presimțire de satisfacții drăcești îl înfioara, și un surâs de june satir îi spală privirile blazate. Cum se face că prostia când e tipărită, înlătură orice cruțare, a-lungă orice compătimire, și în loc de întristări firești, procură sufletului desfătări feroce?

Bătrâna reptilă d. Iuliu Valaori, secretarul și reprezentantul d-lui dr. Angheliescu, un huligan ascuns după ochelari, a continuat toată săptămâna să facă pe pacificatorul spiritelor agitate. Intre timp poliția guvernului Brătianu permitea ca ștregarii histeriei cari fac pe studenții să se dedea la omuciderea în masă pe sălile Universității. De după sarabanda asta de chiote, de torte de maculatură și țipete de desnađejde, abilul ministru de interne al aceluiași domn Brătianu trage încet dar sigur, odgoul stărei de asediu care va prezida la votarea Constituției.

D. Sergiu Manolescu proaspătul liberal, erijat în propagandist cultural (cultură liberală se înțelege) este acuzat că ar fi semănat în regat și în Transilvania în cercuri intelectuale cari nu sunt străine de agitațiile antisemite și nici de puzăria broșurilor incendiare svărlite la sate.

Il cunoaștem pe d. Sergiu Manolescu. Acuzăția de a fi liberal rămâne, nu avem cum să-i ștergem această pată. Dar acuzația că ar fi un instigator este prea departe de el pentru a nu ne simți datori s'o desmintim fermă.

Au apărut în editura *Viața Românească*: *Critice de C. Dobrogeanu-Gherea* (2 volume). *Cartoforii de Șalom Alechem*, într'o minunată traducere din original.

În editura *Alcalay et Calafeteanu*: *Doi vulpoi*, schițe umoristice de *Maior Brăescu*. *Căntece pentru Leliouara* de *Emil Dorian*.

